

РЕШЕНИЕ

№ 4309

гр. София, 20.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 17.05.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Илияна Александрова, като разгледа дело номер **8342** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.156 и следващите от ДОПК във вр. с чл.144,ал.1 и ал.2 от същия кодекс.

Делото е образувано по жалба на Й. С. С от гр. С., против Решение № АУ-8/04.11.2009г. на Д. на ТД на Н. – С. град, с което е потвърден Акт за установяване на задължение по декларация № 900910/12.10.2009г., издаден от инспектор по приходите при същата ТД на Н.. С допълнителна молба се уточнява, че се обжалва Акта за установяване на задължение по декларация № 900910/12.10.2009г., издаден в производство по чл.107 ДОПК.

Жалбоподателката поддържа, че по силата на параграф 3 от Допълнителните разпоредби на Закона за здравето и издадено ЕР на ТЕЛК 1030 от 044 заседание на 07.03.2003г. на ТЕЛК по общи заболявания, с което ѝ е определен срок на инвалидността до 01.03.2006г., след навършването си на 65 годишна възраст, се счита за пожизнено определена степен на трайно намалена работоспособност. Същата е родена на 06.12.1941г., съгласно ЕГН, и е навършила 65 годишна възраст на 06.12.2006г., т.е. след изтичане на срока на инвалидността по решението на ТЕЛК.

Не оспорва установената данъчна основа по данъчната декларация за 2008г. – 1601,76 лв., въз основа на която е определено годишно данъчно задължение в размер на 63,00лв. , а с лихвите за просрочие към 12.10.2009г. – общо 75,94 лв., по която декларация е посочен надвнесен данък в размер на 97,18 лв. от жалбоподателката.

Освен изложеното, се претендират допуснати съществени нарушения – основаване на обжалвания акт на неверни фактически констатации – неотнормено към

жалбоподателката експертно решение на ТЕЛК, което посочва, че съставлява нарушение на отменен кодекс – чл. 120, ал. 1, т. 3 от ДПК – Данъчен процесуален кодекс, който е отменен, считано от 01.01.2006г. с пар. 3 от ПЗР на ДОПК.

По тези съображения се иска отмяна на Решението на директора на ТД на Н. - С. и Акта за установяване на задължение по декларация, и да бъде оставен в сила Акт за прихващане и възстановяване № 900910/25.05.2009г., последните два акта – на инспектор по приходите при същата дирекция.

Ответникът - Д. на Териториална дирекция С. на Национална агенция за приходите, чрез процесуален представител счита жалбата за неоснователна, и моли да бъде отхвърлена по подробно изложени съображения. Мотивите за да бъде определено посоченото задължение по данъчната декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ са, че не са налице изискванията на чл. 18, ал. 1 във вр. с параграф 49 от същия закон. Предвидените облекчения за трайно намалена работоспособност по същия закон се ползвали пожизнено, когато срокът на експертното решение на ТЕЛК не е изтекъл към 31.12.2004г. и лицето е навършило 65 годишна възраст преди тази дата или в срока на експертното решение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, като и двете страни са заявили, че съдът е сезиран с правен спор и нямат искания по доказателствата.

Съдът, като взе предвид приетите по делото доказателства, становищата и възраженията на страните, и след цялостна служебна проверка на оспорения акт по реда на чл. 160, ал. 2 ДОПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По фактите:

Жалбоподателката е подала годишна данъчна декларация с вх. № 2206-3742/22.04.2009г. по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2008г. на 22.04.2009г. в офис „П“ при ТД на Н. С. град, в която декларира получени от Университетско издателство „Св. К Охридски“ облагаеми доходи от извънтрудови правоотношения в размер на 1321,00 лв, да което е приложила издадена по чл. 45, ал. 4 от ЗДДФЛ служебна бележка, с която е удостоверено удържан и внесен данък върху този доход в размер на 97.18 лв. и внесени вноски за социални, здравни, пенсионни и др. осигурителни вноски в размер на 18.99 лв. В декларацията са приспаднати нормативно признатите разходи за дейността по чл. 29 от ЗДДФЛ в размер на 25% от изплатения доход от издателството. В същата декларация е деклариран и получен доход от наем на недвижимо имущество, общо в размер на 700 лева. Към декларацията е приложено експертно решение на ТЕЛК № 1030/07.03.2003г. със срок на инвалидност до 01.03.2006г. за период от три години.

С Акт за прихващане и възстановяване № 900910/27.05.2009г., издаден на основание чл. 129 от ДОПК, АТК - орган по приходите при ТД на Н. С., офис Подуяне, след извършена проверка на основание Резолюция № 900910/15.05.2009г., въз основа на подадената декларация за 2008г. от жалбоподателката и приложените към същата доказателства, е установено надвнесен данък в размер на 97,128 лв. от жалбоподателката, при облагаема данъчна основа 1601,76 лв. за доходи по ЗДДФЛ, като след извършено прихващане на сумата от 0,55 лв., е постановено възстановяване на оставащата сума от надвнесения данък в размер на 96,63 лв. Постановеното възстановяване с акта се мотивира с разпоредбата на чл. 18, ал. 1 ЗДДФЛ, - като данъчната основа на доходите на лица с намалена работоспособност с 50 и над 50% се

определя като полученият облагаем доход се намалява с 7 920,00 лв. , включително за годината на настъпване на неработоспособността и годината на изтичане на срока за валидност на решението.

Актът за прихващане и възстановяване е връчен на жалбоподателката на 28.09.2009г. , като изрично е посочено в същия, че подлежи на обжалване в 14 –дневен срок от връчването му пред Д. на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при Централно управление на Н.. По делото не се установява и страните не твърдят Акта за прихващане и възстановяване да е обжалван по административен ред, с оглед на което на 12.10.2009г., същият е влязъл в сила.

С Акт за установяване на задължение по декларация № 900910/12.10.2009г., издаден от същия орган по приходите – А С, на основание чл.107,ал.3 ДОПК, също въз основа на подадената годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ от жалбоподателката за 2008г. и извършена проверка на същата декларация, е установено, че за 2008г. жалбоподателката дължи сумата от 63,00 лв. и лихви за просрочие 12,94 лв. към датата на издаването му. Данък общ доход, определен върху същата данъчна основа – декларираните доходи от Университетското издателство в размер на 1321 лв. и от наем в размер на 700 лв.

Като правни основания за издаване на акта за установяване на задължението по декларация се посочват разпоредбите на чл.18,ал.1 от ЗДДФЛ и параграф 49 от същия закон, а от фактическа страна - „експертно решение на ТЕЛК № 1804 от 183/17.12.2001г.”, със срок три години.

Актът за установяване на задължение по декларация е връчен на 13.10.2009 г. на жалбоподателката, като същата е подала жалба срещу него пред директора на ТД – С., съгласно указанията в същия и в посочения 14-дневен срок за обжалване. В жалбата е изложени съображения, че е инвалид и съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗДДФЛ доходите до 7920 лв. годишно, се освобождават от данък, навършване на пенсионна възраст, а решението на ТЕЛК за определената й инвалидност е пожизнено.

По жалбата по административен ред, на основание чл.107,ал.4 ДОПК, е постановено Решение № АУ-8/04.11.2009г. от директора на ТД на Н. С., с което е потвърден Акта за установяване на задължението по декларация от 12.10.2009 г. като правилен и законосъобразен. Приети са за правилни изводите в обжалвания акт, като е констатирано, че е посочен погрешен номер на ЕР на ТЕЛК, е разгледано действително представеното такова решение от жалбоподателката с № 1030/07.03.2003г. издадено със срок на инвалидността до 01.03.2006г. и определена оценка на трудоспособността – 93% намалена работоспособност, към която дата е прието, че изтекъл срокът на експертното решение.

В решението на основание параграф 49 от ПЗР на ЗДДФЛ е направен идентичен правен извод както в Акта за установяване на задължението, че предвидените в закона облекчения за лица с трайно намалена работоспособност се ползват пожизнено, когато срокът по експертното решение на ТЕЛК не е изтекъл към 31.12.2004г. и лицето е навършило 65 годишна възраст преди тази дата. Въз основа на това е направен и краен извод, че за жалбоподателката не е налице правно основание по чл.18 от ЗДДФЛ, за доходи, придобити през 2008г., поради липса на валидно експертно решение на ТЕЛК, ненавършени 65 години и липсата на основание да се приеме, че инвалидността е пожизнена.

Не се установява датата на връчване на решението, което обстоятелство следва да се докаже от административния орган, при което в тежест на ответника съдът следва да приеме подаване на

жалбата в срока по чл. 156,ал.1 ДОПК, което обстоятелство не се и оспорва от процесуалния представител на ответника в съдебно заседание.

Правни изводи на съда:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима - като подадена от лице с право на жалба и в законоустановения срок, при спазване на задължителната процедура за обжалване по административен ред по чл.107,ал.4 вр. чл.155,ал.1 ДОПК, и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол по чл.156,ал.1 ДОПК във връзка с чл.144,ал.1 вр.ал.2 от ДОПК за приложимост на реда за оспорване пред съд на ревизионните актове и за другите актове на органите по приходите, доколкото в специална разпоредба не е предвидено друго.

По основателността на жалбата:

В чл. 129, ал. 3 изречение второ от ДОПК в относимата редакция е предвидено, че независимо от извършването на прихващането и възстановяването, което в случая е налице с издаването на Акта за прихващане и възстановяване № 900910/27.05.2009г., включително и когато този акт е обжалван, задълженията за данъци и задължителните осигурителни вноски подлежат на установяване чрез извършването на ревизия. Процесният Акт за установяване на задължение по декларация, нее издаден въз основа на заповед за ревизия. Като основание за издаването му се сочи само разпоредбата на чл.107,ал.3 ДОПК. Не може да се приеме, че същият е издаден и въз основа на Резолюция за извършване на проверка № 900910/15.05.2009г. , с която на А Т – инспектор по приходите при ТД на Н. – С., е възложено да извърши проверка по декларацията на жалбоподателката по чл. 50 от ЗДДФЛ от 22.04.2009г., като е определен и краен срок за завършване на проверката - до 30.05.2009г. С издаването на Акта за прихващане и възстановяване № 900910/27.05.2009г. в резултат на извършената проверка по резолюцията, нейното правно действие е изчерпано и същата не може да послужи като основание за издаването на друг акт.

Също така спрямо подадената от жалбоподателката декларация за 2008г., не е налице и основание по чл. 107, ал.3 от ДОПК за издаване на процесния Акт за установяване на задължение по декларация. В изречение трето от същата разпоредба е предвидено издаването служебно на такъв Акт, когато задължението не е платено в срок

и не е извършена ревизия, които предпоставки се изисква да са налице кумулативно. В случая не е налице неплатено задължение по декларация, тъй като жалбоподателката е декларира за 2008г. данък за внасяне, а не следва и задължение за внасяне на данък на друго основание, предвид постановеното с Акта за прихващане и възстановяване – данък за възстановяване в размер на 96,63 лв.

Следователно, посоченото правно основание на обжалвания акт предвижда служебно издаването му само когато е налице неплатено в срок задължение, каквато хипотеза не се установява от доказателствата по делото.

В обжалвания Акт за установяване на задължението по декларация се сочи единствено основание за издаването му - разпоредбата на чл.107,ал.3 ДОПК. Според доказателствата по делото и мотивите в същия акт, не се твърди и не се установява издаването му въз основа на заповед за извършване на ревизия.

От всичко изложено следва, че не е налице соченото правно основание за издаване на обжалвания Акт за установяване на задължението по декларация по чл. 107, ал.3 ДОПК, а поради издаването му и без да е възложено изрично извършването на ревизия за установяване на данъчно задължение, изискваща се съгласно чл.129, ал.3, изречение второ ДОПК, е налице и липса на каквото и да е правно основание за издаването му.

Следва извод, че обжалваният Акт е издаден без надлежно възлагане и образуване на производство по издаването му, с оглед на което и не е налице компетентност А К в качеството ѝ на орган по приходите да го издаде. Не се установява основание по чл.160, ал.2 предложение трето от ДОПК – издаване от компетентен орган на обжалвания акт, основание във връзка с чл.146, т.1 АПК за незаконосъобразността му и обявяването му служебно от съда за нищожен, на основание чл.168, ал.2 АПК вр. пар.2 от ДР на ДОПК.

Тъй като е налице най-тежкия порок на обжалвания акт – постановяването му при липса на компетентност, то съдът не обсъжда останалите основания за законосъобразността му по чл.160, ал.2 ДОПК, тъй като наличието или липсата им е без значение за валидността на акта.

Също така поради липса на валидно образувано ревизионно производство по издаването на обжалвания акт, съдът не може да изпълни задължението си да реши правния спор по същество по чл.160, ал.1 ДОПК, което е допълнителен аргумент да не бъдат разгледани останалите основания по ал.2 на същата разпоредба.

При този изход на правния спор и направено искане за присъждане на разноски, съдът следва да осъди ответника да заплати на жалбоподателката сумата от 50 лв. за държавна такса и 4 лв. за банков превод, общо 54 лв. за разноски по делото, съгласно представената вносна бележка за това.

Водим от изложеното, Първо отделение, 12 съдебен състав на Административен съд С. град,

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА нищожността на Акт за установяване на задължение по декларация № 900910/12.10.2009г., издаден от инспектор по приходите при Териториална дирекция С. на Националната агенция за приходите, по жалба на Й. С. С от гр. С..

ОСЪЖДА Д. на Териториална дирекция С. на Националната агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** от бюджета на същата дирекция на Й. С. С с ЕГН *, от гр. С., У. Княгиня Косара № 19, сумата от 54(петдесет и четири) лв. за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: